

der ikke eksisterer Sundhedsvedtægter, og hvor der er Sundhedsvedtægter, er det jo slet ikke sagt, at de have Bje for dette, eller at man vil gøre sig den Ulejlighed at faa noget sat ind i dem derom — for slet ikke at tale om, at det ikke vil kunne nytte at sætte noget ind i Kjøbenhavns Sundhedsvedtægt om, at man ikke maa falbyde Mælk, hvori der er Borsyre. Det er jo nemlig ikke Folk her, der sætte den til, men det er Folk uden for Byen, hvor Sundhedsvedtægten ikke gælder, og som derefter føre Mælken herind. Hvorledes skulde dette overhovedet kunne forhindres? Nej, vil man gøre noget paa dette Omraade, maa det indføres i Loven. Jeg kan naturligvis ikke hindre, at denne Endring bliver vedtagen, og jeg har heller ikke noget imod det, naar jeg blot senere kan faa en anden Bestemmelse indsat. Jeg havde, efter det jeg i Udvalget havde gjort opmærksom paa, dog haabet, at Udvalget vilde have stillet Forslag i saa Henseende. Dette er nu ikke slet, men jeg skal tillade mig til 3dje Behandling at stille et Forslag derom.

Ordføreren (F og t m a n n): Med Hensyn til Straffebestemmelserne sagde den ærede Minister, at han havde ikke villet liste noget ind i Loven, som ikke stod der. Det har jeg heller ikke sagt, men jeg har sagt, at jeg har ikke kunnet — og jeg har hørt flere Jurister ligeledes sige, at det have de heller ikke — faa nogen Overensstemmelse mellem den højterede Ministers Motiver og selve Lovbestemmelserne. Der staar i den gamle Lov kun Ordet „Fængsel“; i den ny Lov er der tilføjet „jfr. Straffelovens § 25“, og jeg har hørt fra alle de Jurister, jeg har talt med, at der i alt Fald ligger en Forstel deri. Naar den højterede Justitsminister nu sagde, at der havde altid staaet ens i Loven, saa er det nu netop slet ikke Tilfældet; jeg havde sagt, at lige det modsatte er Tilfældet, at der altid har staaet forfæltigt. Det er gaaet ganske mærkeligt med denne Straffebestemmelse. Det er nemlig gaaet saaledes, at da den første Gang kom ind som Hovedstraffebestemmelse i Loven af 1891 og blev forelagt af den forrige Justitsminister, saa lød den: „Simpelt Fængsel.“ Da Loven gik herfra, var der, som jeg før sagde, sluttet et Kompromis, og dette Kompromis havde ogsaa influeret paa Straffebestemmelsen. Der var forfæltige Meninger, men den, som vilde gaa lempeligt til Værts, blev hovedsagelig den sejrende, om den end maatte gøre visse Indrømmelser, og dem gjorde den netop ogsaa paa Straffebestemmelsens Omraade. I Lovforslaget stod der oprindeligt „simpelt

Fængsel“; men man enedes om at sætte Fængsel (jfr. Straffelovens § 25). Næste Gang da Ministeren mødte med sit Forslag, i 1894, mødte det igen med noget helt nyt; det har altsaa netop været forfæltigt her Gang. Saa stod der „Fængsel“, altsaa hverken „simpelt Fængsel“ eller „Fængsel (jfr. Straffelovens § 25)“, og det var gik Loven igennem, som den var. Nu kommer den højterede Minister igen med Loven og foreslaar Formen „Fængsel (jfr. Straffelovens § 25)“. Det er altsaa ikke rigtigt, naar den højterede Minister siger, at det altid har været ens; det har tværtimod altid været forfæltigt. Den raadende Tante hos Udvalget har, som jeg før nævnte, været den, at man ikke ønskede en videre Strafferamme. Naar jeg ikke siger „udvidet Strafferamme“, men „videre Strafferamme“, saa kunne vi vel blive enige om, hvad det er. Udvalget mener altsaa, at man maa kunne indstrænke sig til her at holde paa simpelt Fængsel. Det er naturligvis ikke nogen Hovedsag; det indrømmer den højterede Minister jo ogsaa selv, det er ikke af den Slags Ting, som det er nødvendigt at rejse nogen stor Tvist om. — Den højterede Minister behøvede nu, at han til tredje Behandling vil stille Endringsforslag om et nyt andet Stykke til § 5. Jeg kan naturligvis kun dertil sige, at det ville jo baade Udvalget og Tinget faa Lejlighed til at se og tage Stilling til; det ligger jo ikke for nu. Udvalget har jo før hørt den ærede Ministers Tante om denne Form og har ikke foreløbig kunnet give den sin Tilslutning. Hvad der kan ske paa et senere Stadium, kan jeg selvfølgelig ikke nu svare for, det vil jo finde sin Afgørelse til den Tid. Naar den ærede Minister overhovedet synes, det er saa underligt, at vi ville stryge dette andet Stykke i § 5, kan jeg dog ikke synes dette. Hvis der var Tale om en tidligere bestaaende Lov, saa kunde man sige, at man maatte have ganske særlige Grunde til at slette det ud af den bestaaende Retstilstand, men dette er jo noget nyt, som skulde bringes ind i Lovgivningen, og saa synes det mig ikke saa unaturligt, at vi sige, at der skal ret vægtige Grunde til, før man kan gaa til den Slags Forandringer. Naar den ærede Minister saa nævner, at vi lade det Stykke om Binforfalskningen staa, saa maa jeg dog sige, at der er en meget væsentlig Forskel paa Binforfalskning og Mælkforfalskning. Bin og hvad dermed staar i Forbindelse — andre Spirituosa, Rom, Rognat — vide vi jo godt er hovedsagelig Genstand for en Kunstproduktion her i Landet; Fabrikationen deraf er noget, som foregaar ved Destillation og Forstærking, og hvad